

Hoofdstuk 1

'Het is echt een goede oplossing,' zei Mona enthousiast.

Stella kende haar vriendin langer dan vandaag en wist dat ze nogal gemakkelijk over eventuele consequenties van haar goede oplossingen heen stapte. Toen Mona eindelijk even stil was, zei ze: 'Een wildvreemde man bij me laten intrekken? Volgens mij is dat vragen om problemen die ik er nou net even niet bij kan hebben.'

'Wat bedoel je? O! Welnee, zo is Berend niet. Berend is een schat en bovendien nog lang niet toe aan een nieuwe relatie. Hij was dol op zijn vrouw en ik denk niet dat hij al over haar dood heen is. Maar hij heeft dringend woonruimte nodig. En jij hebt ruimte zat. Hij betaalt je er natuurlijk voor en dat lost dan meteen je geldproblemen op.'

Dan moest hij wel enorme bedragen neertellen, wist Stella. Maar zelfs Mona, die ze toch nog steeds beschouwde als haar beste vriendin, had geen flauw idee hoe slecht ze ervoor stond.

'Ik kan officieel niet verhuren, dat weet je. Daar moet ik toestemming van Laurens voor hebben. Ik weet ook niet wat de bank ervan vindt, want daar beginnen ze zo langzamerhand door te krijgen dat ik een probleem heb.'

'Dat weet ik toch? Daarom is dit zo ideaal. Hij is gewoon een vriend in nood en hij draagt bij in de kosten. Niets officieels, geen probleem. Maar wel een oplossing voor jullie allebei. Hij zit nu met een stuk of wat

kinderen in een driekamerflatje. Geen doen!'

'Hoeveel is een stuk of wat?'

'Dat weet ik niet precies. Zijn eigen kinderen, dat zijn er twee, en dan de kinderen van zijn zusje. Ook twee, denk ik, maar het zouden er ook drie kunnen zijn.'

'Dat zijn er aardig wat.'

'Je hebt de ruimte.'

Dat was waar. Maar een man die ze helemaal niet kende in haar huis? En een troep lawaaierige kinderen? Zat ze daar nou echt op te wachten?

'Je kunt toch op zijn minst met hem praten?' drong Mona aan. 'Mag ik je adres aan hem doorgeven? Hij is echt honderd procent betrouwbaar, daar sta ik voor in. Tenslotte is hij een neef van Paul.'

Stella vond dat ze dat gemakkelijk kon zeggen. Als er iets misging zat Mona veilig in Canada, terwijl zij met de brokken achterbleef.

Mona vervolgde: 'Het is echt een enorme lieverd. En hij is handig. Hij kan je helpen met het onderhoud in huis. Als je dan toch moet verkopen, brengt het misschien wat meer op. Ik weet zeker dat hij dat met liefde voor je wil doen. Nogmaals, het is gewoon een ontzettend goeie vent.'

Stella voelde dat haar weerstand begon af te brokkelen. Als Mona het zei, moest het wel waar zijn. Ze kon haar vriendin veel verwijten, maar geen gebrek aan mensenkennis.

'Oké, goed dan. Geef hem mijn adres maar en zeg dat

hij langs mag komen. Ik ben bijna altijd thuis, maar geef hem mijn nummer ook maar, zodat hij van tevoren kan bellen als hij dat wil.'

'Geweldig! Je bent een schat.'

'Ik heb nog geen ja gezegd, hoor.'

'Dat komt wel,' zei Mona vol vertrouwen.

'Mag ik iets vragen?'

Stella keek verbaasd op. Ze was bezig een stuk bijzonder hardnekkig onkruid tussen de tegels van haar oprit vandaan te krabben. Ze liet het mesje op de grond vallen, kwam moeizaam overeind en zei aarzelend: 'Ja, natuurlijk mag dat'.

De man die haar aansprak, zag er ondanks zijn tamelijk woeste baard wel betrouwbaar uit. Hij had in ieder geval heel vriendelijke blauwe ogen. 'Ben jij Stella de Ruijter?'

'Ja.'

'We hebben een wederzijdse kennis, die mij hiernaartoe gestuurd heeft.'

'Mona Karelse?'

Hij knikte ...